

Abstrakt

Cílem práce je analyzovat chování aktérů zapojených do Druhé minské dohody - dohody o příměří v ukrajinském Donbasu. Studie nejprve vysvětluje dohody o příměří z teoretického hlediska a ukazuje, že tyto dohody jsou nedílnou součástí zahraničních vztahů. Aktér může na dohodu o příměří zareagovat dvěma způsoby: respektovat ji nebo porušit. První možnost implikuje, že jejich nejlepší zájem je obhajitelný držením statusu quo. Naopak pokud aktér dojde k závěru, že status quo je pro něj nevýhodným, dojde k porušení dohody. Rozhodovací procesy bývají v těchto případech velmi spletité a dohoda o příměří často rozhoduje mezi otevřeným konfliktem a zabráněním násilí. Proto je důležité porozumět potenciální reakci obou stran a snížit tak šance, že dojde k násilí. Druhá minská dohoda byla podepsaná 12. února 2015 za účelem snížení násilí a napětí v oblasti východního Donbasu. Přestože dohoda o příměří byla uznána, boje pokračovaly, jakmile vešla v platnost. Tato práce se snaží ukázat, že zdánlivě rozporuplné rozhodnutí porušit příměří bylo racionální. Po popsání racionality a definování suverenity se studie snaží prokázat, že vzhledem k ekonomické situaci, které byli separatisté vystaveni, bylo velice nepravděpodobné si tuto suverenitu udržet. Obzvláště přihlédneme-li k tomu, jak moc jsou ekonomické podmínky spjaté s územím, které ovládali. Na konci práce jsou shrnuty závěry o dalším vývoji ukrajinského konfliktu a možnostech akademického výzkumu tématu.